

Jezusove so lile pokoj v njegovo dušo. — „Tam ni bilo miru“, je dejal Gospod, „tam si le na vse pozabil in dobro se ti je zdelo počivati, ker si bil naveličan življenja in bojev. Sedaj te čakajo boji, a po njih novo, svetlo, brezmejno življenje in neizmerno blaženstvo.“

Solnce je tedaj jelo pripekati z vso silo; nebo je žarelo radosti in zemlja je kipela razkošja. Solnčni žarki so zlatili in omamljali vzduh. Sredi sijaja in moči pa je stal Jezus, absut s žarki in govoril:

„Lazar! solnce te čaka in svetloba, ki ti jo bo prižgal moj oče za Golgato. Trpela bova, brat moj, a najine rane bodo osvetljene, ožarjene, potem ko bova izkravela.

Tedaj pa te povedem s seboj, ne v šool, kjer vlada grobna tihota in smrtna senca, ampak v moje kraljestvo, kjer boš na veke stoloval z menoj, stoloval in sodil dvanajstero rodov Izraelovih!“

Gospodova postava je boljbolj bledele v solnčnem svitu, spojila se je z žarki in izginila. Lazar se je prebudil. Gospodove besede so bile prevzele njegovo dušo in navdalo ga je tiho veselje. Razprostrl je svoje roke k nebu in usta so mu zapela jutranjo zahvalnico Davidovo:

„Od svita in jutranje zore čujem k Tebi, o Gospod; kako hrepeni moja duša po Tebi, kako silno Te zaželi moje meso! . . . Ker si rešil pekla mojo dušo!“ . . .

GRIŠA :

AH KAM . . .

Ah kam, ko ni poti nikjer,
kam dalje v brezciljne poljane?
Vse mlade noge zapeljane
bo vničil ta temni večer! . . .

O, meni je žal teh ljudi,
svetlobe željnih oči,
in žal mi je mladega jutra,
ki smrt mu zdaj v prsih leži . . .

Pa vendar jaz hočem naprej
čez strme, snežene bregove,
pa vendar jaz moram naprej,
da vzdramim polmrtve duhove . . .

Kot furija šlo je mimó
in žugalo v prazno temó —
in slišal sem sveti ukaz:
preganjati temo in mraz! . . .

